

REPUBLIKA E KOSOVËS
REPUBLIKA KOSOVA – REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA SUPREME E KOSOVËS
VRHOVNI SUD KOSOVA – SUPREME COURT OF KOSOVO

U žalbi

AC-I-16-0113

Tužilja/Žalilja

M. R, Kraljevo
Zastupljena od advokata G. M, Štrpce

Protiv

Tužene

Kosovska Agencija za Privatizaciju, ul. "Agim Ramadani" br. 23,
Priština

Žalbeno veće Posebne komore Vrhovnog suda Kosova o pitanjima u vezi sa Kosovskom Agencijom za Privatizaciju (PKVS), sastavljeno od Ilmi Bajrami, predsedavajućeg sudije, Sabri Halili i Mr.sc. Sahit Sylejmani, sudija, odlučujući po žalbi tužilje podnetoj protiv presude Specijalnog veća PKVS-a, C-IV-13-3217 od 27. aprila 2016. godine, na odlučujućem ročištu održanog 6 februar 2020. godine, donosi:

REŠENJE

- 1. Žalba tužilje od 26. maja 2016. godine protiv presude Specijalnog veća PKVS-a, C-IV-13-3217 od 27. aprila 2016. godine, smatra se povučenom.**
- 2. Nijedna stranka nema pravo na nadoknadu troškova postupka.**

Proceduralne okolnosti i činjenično stanje

Dana 22. novembar 2013. godine, tužilja podnela je žalbu PKVS-u protiv rešenja KAP-a, Organa za likvidaciju br. PRN078-0017 od 13. novembra 2013. godine, kojom se odbijalo njen zahtev za nadoknadu neisplaćenih zarada u iznosu od 33.800,00 EUR za period jun 1999. godine do dana likvidacije, za DP "Y" u Prištini (u likvidaciji). Tužilja je navela da je u DP-u „Y“ radila do juna 1999. godine, nakon čega je morala da napusti Kosovo zbog posleratnih događaja i okolnosti. Tužilja priložila je odluku KAP-a protiv koje je podnela žalbu i fotokopiju svoje radne knjižice.

Dana 9. septembra 2014. godine, KAP je podnela odbranu u tužbi u PKVS-u. U odbranu na tužbu, KAP je Sudu predložila odbijanje žalbe kao neosnovane i potvrdu odluke Organa za Likvidaciju, sa obrazloženjem da je zahtev zastareo, pošto tužilja nije uspela da dokaže da se blagovremeno obratila Sudu radi realizacije njenih prava iz radnog odnosa.

Dana 8. oktobra 2013. godine, tužilja je podnela predstavku i odgovara odbranu na žalbu KAP-a. Tužilja u potpunosti ostaje pri svom potraživanju za naknadu neisplaćenih plata, tvrdeći još jednom da to pravo pripada njoj, pa je KAP nepravedno odbila njen zahtev za neisplaćenu zaradu, tako da još jednom predlaže da se žalba usvoji kao osnovana.

Dana 06. novembra 2014. godine, KAP je podnela protiv odgovor, tvrdeći da ostaje u odbrani koja je prethodno podneta, i zatražila od suda da žalba tužilje odbija se kao neosnovana i da potvrdi odluku organa za likvidaciju.

Specijalno veće PKS-a je, dana 27. aprila 2016. godine, presudom C-IV-13-3217 odbilo tužbu tužilje kao neosnovanu i potvrdilo Odluku Organa za likvidaciju PRN-078-0017 od 13. novembra 2013. godine, kao zasnovano na zakonu. Specijalno veće je obrazložilo da je žalbena odluka pravedan, zasnovan, dobro obrazložen, da nema povrede postupka, da je stranama jasna i razumljiva i da sadrži sve odlučujuće činjenice na kojima se zasniva. Specijalno veće utvrdilo je da je nesporna činjenica da posle juna 1999. godine tužilja nije izvršila svoje dužnosti, čak navodeći da se nije vratila na posao od juna 1999. zbog bezbednosne situacije, i da od ovog vremena se preselila sa Kosova. Specijalno veće je dalje utvrdilo da tužilja nije predstavila nikakve dokaze da je preduzela bilo kakvu radnju u cilju ponovnog pokretanja zaposlenja ili potvrđivanja njenoj postojanja. Slično tome, nijednu od ovih radnji nije preduzeo poslodavac koji, što je jasno u okolnostima slučaja, nije uspeo ispuniti osnovnu obavezu poslodavca prema zaposlenom, a to je da primanje platu. Sve ovo dovodi do zaključka da je radni odnos bio potpuno neaktivan i da postoji samo formalno. Ono što treba naglasiti je da ova situacija nije trajala nedeljama ili mesecima, već veoma dug vremenski period, tj. nekoliko godina. Imajući u vidu ove osnovne faktore, Specijalno veće smatra da ne može odobriti tužbe za neisplaćene zarade vezane za zaposlenje, što u praksi to dugo ne idu prema pravilu i za dugo vreme i postojalo je samo kao pro forma ako je već postojalo. Jedini razuman zaključak zašto bilo koja strana nije izvršavala zadatke iz radnog odnosa jeste da su prihvatili, bez ikakvog izraza reči, činjenicu da im je radni odnos raskinu. Naravno, ponekad zaposleni ima pravo na plaćanje iako on ili ona nisu u mogućnosti da obavljaju svoje

dužnosti iz različitih razloga bez obzira na njegovu želju. Dobar primer za to može biti bilo koja bolest, trudnoća ili nemogućnost obavljanja dužnosti zbog okolnosti vezanih za situaciju poslodavca. Ali obično, u ovim okolnostima barem jedna strana u pravnom odnosu, tj. Poslodavac obavlja radne zadatke, tada nije sporno da je ta osoba ostaje stalno zaposlena. Nadalje, takva situacija postoji samo privremeno i zbog vrlo specifičnih okolnosti. Ništa se slično nije pojavilo u ovom slučaju. Iz toga proizlazi da se pravni odnos mora smatrati raskidan obostrano. Zbog ovog raskida žalilja ne može tražiti neisplaćenu platu. Druga stvar, podjednako važna, argument protiv odobrenja žalbe je da bi takva odluka bila protivna načelu dobre vere. Prema opštem konceptu ugovora o radu, plata je naknada za rad koji obavlja radnik i u ovom slučaju takav rad se dugo nije obavljao. Kako žalilja nije ispunila svoje dužnosti, i štaviše, verovatno je da je za to vreme pronašla drugi posao, inače ne bi mogla da zarađuje za život. Specijalno veće nalazi da ne vidi razlog da nju nagradi platom za neobavljeni posao. Takva odluka jednostavno bi predstavljala nezakonito bogaćenje jed strane u radnom odnosu. Iz tog razloga tužba za neisplaćene plate ne može biti odobrena. Štaviše, Organ za likvidaciju imao je pravo da se poziva na član 608. Zakona o udruženog rada koji kaže da: „,„isplata iznosa plate ili zarade, li bilo kog drugog potraživanja radnika koji proizilazi od radnog odnosa će zastareti za tri godine“. Iz gornjih odredbi sasvim je jasno da najveći deo zarada koje zahteva žalilja nesumnjivo zastareva. Ovo se posebno odnosi na plate koje su postale obavezne i isplaćene pre 2007. godine. Sud ne vidi nijedan razlog zbog čega žalioци, budući da su se smatrali zaposlenima u predmetnom DP-u, nisu pokrenuli nijedan sporni postupak sa zahtevom za isplatu neisplaćenih zarada do dana izdavanja odluke organa za likvidaciju.

Dana 26. maja 2016. godine, tužilja je poštom podnela PKVS-u blagovremenu žalbu na presudu Specijalnog veća PKVS-a C-IV-13-3217 od 27. aprila 2016. godine, zbog svih žalbenih osnova i zahteva od Žalbenog veća da odobri žalbu kao osnovano, izmeniti žalbenu presudu i odobriti zahtev kao osnovani, ili poništiti žalbenu presudu i vratiti predmet na ponovno suđenje. Štaviše, u tužbi je tužilja tvrdila da je u svojoj žalbi tražila da se tužena plati neisplaćenim platama za period jun 1999. godine do momenta likvidacije DP "Y" iz Prištine, pošto je poslala Sudu odgovarajuća dokumenta u prilog njenoj zahtevu. Tužilja je dalje tvrdila da je zbog okolnosti poznatih posle juna 1999. godine morala da napusti preduzeće, svoju kuću i teritoriju Kosova, jer je bila zabrinuta za svoje fizičko obezbeđenje i ova okolnost je *vis major* koja je glavna okolnost koja je trebalo da se uzima u obzir. Tužilja je dalje tvrdila da poslodavac nikada nije otkazao njen radni odnos i da obrazloženje u žalbenoj presudi nije zasnovano, a zasnovano je na predrasudama i spekulacijama, koje bi se mogle tumačiti u korist poslodavca. Tužilja dalje tvrdi da je u njenom slučaju izvršena diskriminacija koja se ne može osporiti. Tužilja navodi da je stav PAK-a pogrešan da njen zahtev za platu prema članu 68. Zakona o udruženom radu propisan, jer u njenom slučaju to nije stvar normalnih okolnosti, već za *vis major* većih nenormalnih okolnosti.

Dana 06. juna 2016. godine, finansijski službenik PKVS-a poslao je žalilje opomenu o plaćanju sudske takse u iznosu od 30 EUR. U ovoj opomeni privukano je pažnja žalilje da ako se u roku od 15 dana ne plati sudsku taksu za žalbeni postupak, u skladu sa članom 253.4, 253.5 ZPP-a i članovima 6.4 i 6.5 i 10.40 Administrativnog uputstva br. 2008/02 o unifikaciji sudskih taksi, žalba će se smatrati povučenom. U opomeni je takođe je savetovana žalilja da može podneti zahtev za izuzeće sudskih taksi zbog nedostatka finansijskih sredstava.

Na osnovu spiska koji postoji u spisu, prigovor na plaćanje sudske takse primio je ovlašćeni predstavnik žalilje 08. juna 2016. godine. Žalilja nije platila sudsku taksu od 30 evra kako je traženo, niti je tražila izuzeće od plaćanja sudskih taksi, za žalbeni postupak.

Pravno obrazloženje:

Žalba smatra se povučena.

Na osnovu člana 69.1 Zakona Republike Kosovo br. 06/L-086 u Specijalnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju, Žalbeno veće je donelo odluku da ne održi usmeni deo postupka.

Prihvatljivost žalbe i procena Žalbenog veća

Prema članu 253.4 Zakona o parničnom postupku (ZPP): „Tužitelj ima zadatak da uz tužbu priloži potvrdu o plaćenju sudskoj taksi”.

U nastavku, član 253.5 kaže: " Ukoliko tužitelj ne plati propisanu sudsku taksu o tužbi i nakon od suda upućene primedbe iako ne postoje uslovi za oslobađanje od plaćanja sudske takse, smatraće se da je tužba povučena”.

Prema članu 3.1 Administrativnog uputstva br. 2008/2 (AU) Sudskog saveta Kosova (SSK), određivanje sudske takse koja se plaća u trenutku podnošenja žalbe zasniva se na vrednosti spora, odnosno na prirodi podnošenja.

Član 2.4 AU predviđa da se izraz „podnošenje“ koristi za tužbe, protivtužbe, žalbe, prigovori, zahteve, revizije, zahteve za zaštitu zakonitosti itd.

Odluka SSK-a br. 2008/2, za odobravanje sudske takse SCSC-a, navodi da žalilac za podnošenje žalbe mora platiti fiksni iznos od 30 evra.

Nakon što žalilja nije platila sudsku taksu kako je ona tražila uz obaveštenje (opomene) od 06. juna 2016. godine, koje je 08. juna 2016. godine dostavljeno ovlašćenom predstavniku podnosioca žalbe, i nije podnela zahtev za izuzeće od sudskih taksi, Žalbeno veće smatra da je žalba povučena.

Na osnovu člana 12. Zakona o PKVS-u, neuspešna strana plaća troškove postupka, uključujući sudske takse druge strane. Žalilja je neuspešna stranka u ovom slučaju, pa su zbog toga troškovi njen teret.

Kao što je gore navedeno odlučeno je kao u izreci,

Odlučeno od Žalbeno veće PKVS-a 6 februar 2020. godine

Ilmi Bajrami, Predsedavajući sudija

_____

